

година да исплащаме грѣхъ, казалъ други отъ дружината и нослѣ ще се върнемъ пакъ между хората.“ — „А мене какво ще правите? попитала Златка. — „И тебе ще водимъ съ насъ,“ казалъ третий. — „Вий казвате, че исплащате грѣхъ. Кажете молихъ ви се, какъвъ грѣхъ исплащате,“ попитала пакъ Златка. „Слушай, Златке, обадишь се четвърти: Ний всички сме царски войводи и защото не изпълнихме една царска заповѣдъ, затова ни пратихъ тукъ на 10 години заточение; 9-тѣхъ години сж вече изминъхъ, остава ни още една година, и пакъ ще бждемъ царски войводи. Радвай се, Златке, защото ти тогава ще бждишь по честита, отъ колкото сега.“ Като чула тѣзи думи тя се зарадвала още повече и отъ този день съ четире очи гледала, кога ще се истече годината.

Но не щепъ ли ти, кой врагъ знае, отъ гдѣ се научила Златкината мащеха майка, че Златка сполучила такова добро мѣсто. Тя се ядосала още по-много и намислила съвсѣмъ да ѝ примакне отъ свѣтътъ. Единъ пътъ тя станъла рано и отишла въ гората у Златкини. Помолила ѝ се да ѝ упрости всичко. А за да ѝ увѣри, че сега ѝ обича много, подарила ѝ чехли. Слѣдъ това мащехата си отишла, а Златка останъла пакъ при дружината. Веднъжъ тя излѣзла съ чехлитѣ да полива цвѣттята изъ градината. Но щомъ ги обула и паднъла на земята и умрѣла.

Златкината смъртъ наскърбила всичката дружина, защото за тѣхъ тя била едничкото утѣшение прѣзъ послѣднитѣ 2 години на тѣхното заточение. По нѣкога тѣ си казвали така: „Ако Богъ още отъ първата година ни